

**D. DIONYSII // A RICKEL CARTHVSIANI, // de perfecto
mundi contemptu, // ut pius ita utilissimus heptalo- // gus**

Dionysius <der Kartäuser>

Coloniae, Nov. 1530

De nocumentis & effectibus peccati vemalis.

Nutzungsbedingungen

[urn:nbn:de:hbz:466:1-55472](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-55472)

laudabilis ostenditur ipsa natura. Cuius enim
tione vitium vituperat, proculdubio natura
datur: nam recta vitij vituperatio est, quod
dehonestatur natura laudabilis.

De nocumentis & effectibus peccati
alis. Art. XIX

Vibusdam satis videtur, si a
libus peccatis abstineant, inferna
que tormenta euadant. Unde
nialia vitare non enituntur, nec
genti cordis insistent custodire,
ad perfectionem feruntur: sed

quodam mediocritate deo seruire contenti
non cum metu, tremore, atq; timore suam

Philip. 2. ram operantes salutem, iuxta apostolicum
mentum. Isti sunt plurimum imperfecti, & in
numero damnabiliter fallunt seiplos ac per
non attendentes peccatorum venialium
menta, & quod mortale nequeat euitare, ven
nialia abijcere non conatur, Salomone dicitur

Ecclesi. 19. Qui negligit modica, paulatim decider. V
cundum Hugonem, talium conuersatio est

Hugo rumq; periculosior, quam eorum qui grauit
cant: non quod in seipsa deterior sit, sed qu
terdum difficilius conuertuntur: & non put
se in peccatis esse mortalibus, mortalibus
bescunt. Hinc secundum Greg. aliqui in pec

Gregori. minoribus tanto periculosius accēt, q̄to illa
ra sunt. His q̄ppe timendū est valde q̄d in
iij. loquit̄ Chrs. Scio opa tua, q̄a nec calidus
nec frigidus. Vtinā calidus esses, aut frigidus
nūc q̄a tepidus es, incipiā te euomere ex ore
Ut ergo mi amantissime ad plenissimam
ationem te dones, et minora sicut maiora
pecc

peccata, de venialium peccatorum nocumen-
 ris atque effectibus modicum tangam. In pri-
 mis igitur, Gregorio teste, sicut peccatum mor-
 tale obtenebrat: sic veniale mentem obscurat, &
 quodammodo maculat. Internam nanque ani-
 mæ pulchritudinē minuit, rationisq; lumen par-
 tim obfuscat, sicut & modici pulveres in oculum
 corruentes. Secundo, veniale peccatum ad pœ-
 nam obligat, vel in præsentī, vel in purgatorio,
 aut in inferno luendam: nullum enim malum re-
 linquitur impunitū. Sed pœna pro veniali in hoc
 mundo perpeffa, aut patiēda, quasi incompa-
 rabiliter minor est pœna illa, quæ in purgatorio
 ei debetur. In inferno autem propter mortale cui
 adiunctum est æternaliter puniri asseritur. Ter-
 tio, veniali potestas animæ ad bona lassatur,
 ac retardatur, quoniam aliquo modo onerat eam.

Quarto, feruorem charitatis diminuit, sicut mo-
 dica aqua in ignem proiecta, ignis minuit cali-
 ditatem. Quinto, veniale perfectionis adeptio-
 nem tanto plus impedit, quanto minus vigilan-
 ter vitatur ac deploratur. Idcirco & multi religi-
 osi ad veram perfectionem parum propinquāt,
 vel nunquam attingūt: quoniam venialia cum
 incessabili diligentia non declinant, nec mētem
 suam in diuinæ æternæque lucis præsentia sem-
 per timorata constituunt, imo facilius ad inania
 resoluuntur. Sexto, familiaritatem mentis cum
 deo, spiritalemque illam secretam cōsolationem
 spiritus sancti & gustū bonitatis diuinæ, non mo-
 dice impedit: nisi quis quotidiano feruore venia-
 lia ista deploret, castiget, extirpet. Septimo, re-
 tardat a gloria, quam nemo ingreditur nisi ab
 omni venialium culpa pœnaque plene munda-

DIONYS. CARTH.

tus. Octauo, sicut in præsentis charitatis feruorem, perfectionis incrementum diminuit: ita in patria felicitatis præmia aliquo modo minorantur non illa quæ iam charitati & bonis debentur operibus, sed quæ deberentur si venialia non fuissent: quia tunc opera ex feruētiore charitate procederent. Nono, venialia ad mortalia prædiligunt, nisi digne iugiter emendentur. Decimo, facit tempus infructuose ac negligenter expensæ, possentque maxima bona fieri interim dum venialibus peccatis sumus inrēti. Præterea sicut ad remissionem mortalium requiritur desertio terreni, cum voluntate de cætero abstinendi: sic & veniale in hac vita non dimittitur, nisi actus ad quod proposito deseratur. Itaque his venialium incrementis effectibusq; pēsatis, retrahere ab eis, quæ admodum vera postulat ratio,

De infinita misericordia dei.

Art. XX.

Enormitate, foeditate, ac impietate peccati iam dicta sunt multa: quam vehementer deus sanctus, ac supersublimis inhonoretur peccatis eademque detestetur, ut cum quibus manifestatum est. Ne ergo ex hoc consideratione quispiam in pusillanimitatem labatur, aut desperatione frangatur, vel nimio more deficiat, seu scrupulositate indiscreta tabescat: aliquid de superincomprehensibili & immensa misericordia dei dicendum est. Itaque sicut bonitas dei est pura infinita & superplenissima: ita dulcedo liberalitas atq; clementia eius, est purissima illimitata, ineffabilis, inexcogitabilis: omnem nostram